

ПРАВО НА НАКНАДУ ЗА ИСХРАНУ У ТОКУ РАДА И РЕГРЕС ЗА КОРИШЋЕЊЕ ГОДИШЊЕГ ОДМОРА

Уколико општим актом послодавца није конкретизовано право запосленог на исплату накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, него је тим актом само утврђено да су приликом утврђивања цене радног часа запосленог урачуната и та примања, на послодавцу је терет доказивања да право запосленог на поменута примања није само деклараторно признато него да су она заиста обрачунавана и исплаћивана.

Из образложења:

Првостепеном пресудом тужени је обавезан да тужиоцу исплати накнаду трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора за период од 6. маја 2014. до 1. септембра 2015. године, а против такве пресуде тужени је изјавио жалбу.

По оцени Апелационог суда, жалба је неоснована, осим у делу о трошковима поступка.

Одредбама Закона о раду несумњиво је утврђено право запослених на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, што значи да је послодавац у обавези да их исплати. Конкретизација тих права у смислу висине и начина исплате код тужених није била извршена. Одредбом члана 5. став 1. анекса Колективног уговора код туженог послодавца измењен је члан 61. тог колективног уговора тако што се вредност једног радног часа за обрачун и исплату зарада за период јануар – јун 2006. године утврђује у износу од 53.50 динара, одк се према ставу 2. наведеног члана вредност радног часа за обрачун и исплату зарада за период јул –децембар 2006. године утврђује у износу од 56.00 динара, те је одређено да је у вредност једног радног часа из ст. 1. и 2. укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора, сведена на један радни час. Каснијим анексима Колективних уговора код туженог послодавца само је мењана вредност радног часа. Из оваквог утврђења вредности радног часа не може се закључити који износ представља накнаду трошкова исхране и регреса.

Имајући у виду наведено и тврдњу вештака да се не може утврдити да су тужени накнаду ових трошкова исплаћивали запосленима, па и тужиоцу, те чињеницу да је вештак утврдио да зараде запослени нису биле веће након што је извршена измена Колективног уговора код туженог, првостепени суд је правилно закључио да је право тужиоца на исплату наведених накнада само деклараторно наведено у изменама Колективног уговора код туженог, јер тужени (на коме је терет доказивања) није доказао да је вршио обрачун и исплату по том основу. Такође, правилан је закључак првостепеног суда да би, када би вредност ових трошкова биле урачунате у вредност радног часа, износ накнаде трошкова за исхрану и регреса био директно сразмеран коефицијенту радног места. То би значило да би, када би била позната структура радног часа, запослени с већим коефицијентом зараде остварио сразмерно већу накнаду трошкова за исхрану у току рада, као и накнаду за регрес, а познато је да вредност ових накнада треба да буде једнака за све запослене. Поред тога, правилно суд закључује да би применом ових одредаба и запослени који није на раду остварио накнаду ових трошкова.

Из наведеног произлази закључак да је основан захтев тужиоца за исплату накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, па је првостепени суд правилно обавезао туженог на исплату спорних накнада.

Не могу се прихватити жалбени наводи туженог да је тужбу требало као неуредну одбацити јер нису достављени уговори о раду на које се тужилац у тужби позива, с обзиром на то да је тужилац у тужби предложио да се наведени уговори прибаве од стране туженог, као и због тога што током поступка није оспорена чињеница да је тужилац у спорном периоду био у радном односу код туженог. **(Пресуда Апелационог суда у Новом Саду, Гж 1. 316/18 од 19. фебруара 2018)**